

Sygn. akt II CSK 314/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa [...] M. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.
przeciwko R. [...] Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 listopada 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 29 listopada 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda [...] M. sp. z o.o. w Ł. wniesioną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencki i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oparcie wniosku na pierwszej ze wskazanych wyżej przesłanek obliguje skarżącego do sformułowania istotnego zagadnienia prawnego, wskazania argumentów prawnych prowadzących do rozbieżnych ocen prawnych oraz przedstawienia własnego stanowiska. Wywód ten powinien być zbliżony do przyjętego przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione wtedy, gdy problem prawny nie został

jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09 i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09).

Skarżący wskazał jako istotne zagadnienie prawne kwestie dotyczące wykładni i stosowania art. 322 k.p.c. oraz relacji między ciężarem dowodzenia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy a dyskrejonalną władzą sądu wynikającą z art. 322 k.p.c. Tymczasem przepis ten jest przedmiotem szeregu orzeczeń Sądu Najwyższego (por. tylko przykładowo wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 26 stycznia 1976 r., I CR 954/75, niepubl. oraz z dnia 26 stycznia 2006 r., II CSK 108/05, OSP 2007, z. 3, poz. 29) oraz szeregu wypowiedzi nauki prawa cywilnego. Przedstawione zagadnienie nie ma waloru nowości, tak więc kolejna wypowiedź Sądu Najwyższego w tym przedmiocie jest w istocie zbędna.

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

[aw]